

DECEMBER ♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

DRAGA FRANCIKA!

HVALA za Tvoje ljubo pismo. Veš, da pridem o božiču, če bo le mogoče. Mene kar vleče nazaj v ljubo vas iz te mestne puščobe. Zornice, lučke po gorah! In k polnočnici! Janko, praviš, da bo nosil baklo? Vem, da nama bo nagajal. Pa mu ne ostaneva dolžni ne ene ne druge, porednežu. Tončika sosedova — ta je pa tudi premetena. Vprašuje mamo in vprašuje šiviljo — kaj se ti ne zdi, da se izgovarjata druga na drugo? Šivilja hoče pokazati, da zna po novem in mestnem; da ve, kako se nosijo po svetu. Mama, ta pa noče, da bi bila Tončika bolj staroverska od drugih. Nič nista torej krivi ne mama ne šivilja — kriva je samo moda! Če hodiš taka, kakor da ti je zmanjkalo za rokave, za vrat in za pod kolena — i ja, to je pač moda! Moda je pa strah, ki je — kakor vsak — po sredi votel, okoli ga pa nič ni. Kdo vas pa sili na kmetih, da se nosite po mestni navadi? Kaj ni najlepša obleka krilo z modrcem in rokavci? Lahko se hodi, lahko se

giblje in dela v njem. Kmečko nabrano krilo je dostojno, pripravno in primerno. Zato se napravljajo tudi meščanke za velike slavnosti rade »po narodno«. In tujci kar strmijo, ko vidijo ta lepa krila, modrce, naramne rute, vezene rokave, peče, avbe. Na vasi se pa stiskate v ozke žaklje, ki se ne oprijemajo pasu in niso primerni za delo. Pa vse zato, da smo moderni. »Nekdanje široke obleke,« pravi naša mama, »smo dolgo nosili in potem še predelali za otroke. Sedanje obleke pa ne moreš nositi dolgo in ne moreš narediti iz nje kaj prida, ker ostane žakelj — žakelj.« Koliko denarja gre po nepotrebem iz hiše, če mora biti leto za letom vse po mestni modi, ki je vsak mesec drugačna — to povprašaj svojega očeta, ki se praska po glavi, kadar gre mama v štacuno ali k šivilji. Dobro blago in pametno narejena obleka trajata leta, moda je pa luknja v kmečki strehi. Seveda ne bo prav, kar sem povedala, ne Tebi ne Tončiki ne mami, še najmanj pa vaši šivilji. Da bo manj nejevolje, Ti pa pišem drugič od pristriženih glav. In Ti nikar ne pozabi, da si mi odgovor dolžna.

Prisrčno Te objame

Tvoja Dragica.

Radivoj Rehar: List za listom . . .

*List za listom pada z vej,
veter ž njimi se igra,
nosi sèm jih, nosi tja,
troši jih po zemlji vsej.*

*In kot nje bo tudi nas
smrtni dih nekoč odvel,
ko na jésen bo prišel
težkega slovesa čas.*

*Ali list, ki poteptan
v zemljo je, bo v zemlji zgnil —
nas pa zopet prebudil
bo Gospod na sodni dan.*